

เมื่ออาตมาอยู่เรียนวิชากับหลวงพ่อดีม

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

H10002

เมื่อประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๔๙๑ หลังจากเสร็จสิ้นการรับกฐินแล้ว อาตมามีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะลาสิกขากลับไปใช้ชีวิตเป็นแพศยาราวาส ตั้งใจที่จะไปลาพระอุปัชฌาย์ขอให้ท่านสึกให้ แต่เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ แล้ว อาตมาก็เข้าไปกราบหลวงพ่อดีม ไปถึงกับบอกความประสงค์กับท่านตรง ๆ เลยว่า “หลวงพ่อดีม กระผมมาขอลาสิกขา จากสภาพการเป็นพระภิกษุ” แต่ในวันนั้นพ่อดีมท่านมีกิจนิมนต์ต้องรีบไปฉันเพล ท่านจึงถามอาตมาว่า “สึกแน่หรือพระจรัญ ไม่เปลี่ยนใจอยู่ต่อนะ” อาตมาก็เรียนท่านว่าต้องการสึกแน่นอน

จากนั้นอาตมาก็กราบลาท่านมาที่กุฏิ เมื่อเข้าไปข้างในกุฏิ อาตมาก็เกิดง่วงเหงาหาวนอนขึ้นมาเฉย ๆ มั่นคล้าย ๆ ครั้งหลังครั้งตื่น ลืม ๆ หลง ๆ ไปหมด นอนอยู่ตรงนั้นเอง พลันหูก็ได้ยินเสียงประหลาดแว่วมาที่หูเหมือนมาพูดที่ริมหูว่า “สึกไปหาอะไรกันเล่า นะโม ยังไม่ได้เลย นะโมได้แล้วสึกก็ไม่ห่าเสียตาย” อาตมาก็นึกค้านขึ้นมาในใจว่า “นะโมสวดได้จนคล่องตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ๆ แล้ว สวดมาตั้งแต่อยู่โรงเรียนแล้ว” ก็คิดไปอย่างนี้ แต่ก็ยังตอบไม่ถูกว่า นะโมคืออะไร อาตมาก็จิตใจพะว้าพะวัง เกิดใจคอไม่ค่อยดีแล้ว เสียงประหลาดนี้เป็นเสียงอะไรกัน เจ้าของเสียงคือใครอยู่ที่ไหน (ในภายหลังหลวงพ่อดีมบอกกับศิษยานุศิษย์ของท่านว่า มาทราบทีหลังว่า เสียงนั้น คือเสียงของหลวงพ่อดีม พระอาจารย์ในป่าผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่าง ๆ ให้กับท่านในเวลาต่อมา)

สัปดาห์เสียงประหลาดนั้นก็ดังขึ้นมาอีกว่า “นี่ คุณสึกก็ไม่ใช่ไร ง่ายนิดเดียวไม่ยากอะไรนักหนา แต่ขอถามว่าพุทธคุณได้หรือยัง ธรรมคุณได้หรือยัง สังฆคุณได้หรือยัง” ในตอนนั้นอาตมาจำได้ว่า นึกโมโหในใจว่า เอ๊ะ! เสียงบ้า ๆ บอ ๆ นี้อยู่ที่ไหน พุทธคุณเราก็ท่องได้หมดแล้ว อิติปิโสเราก็คล่องปาก แต่ก็อาจจะไม่คล่องใจก็เป็นได้ แต่เมื่อเสียงประหลาดนี้ดังเตือนมา ทำให้อาตมานึกถึงคำโบราณที่ว่า ถ้าจิตใจไม่ดีแล้วอย่าสึก ถ้าสึกออกไปแล้วจะเป็นคนสุข ๆ ดิบ ๆ เอาดีไม่ได้แล้วจะเป็นคนบ้าบอคอกแตกไป อาตมาจึงเลื่อนการสึกออกไป

จากนั้นอาตมาตั้งใจจะท่องเที่ยวไปเรื่อย ๆ สัปดาห์ก่อนแล้วค่อยกลับมาสึกภายหลัง เมื่อเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้ว อาตมาก็เดินทางมาลพบุรี ซื่อตั่วรถไฟจะไปพิษณุโลก มุ่งหวังไว้อย่างนั้น แต่พอรถไฟแล่นมาถึงบ้านหมี่ก็เกิดเครื่องเสียงกะทันหัน จอดซ่อมอยู่นานก็ไม่

เสร็จ อาตมาก็ได้ยินคนในตุนั้นเขาคูยกันว่า “แหม! รถไฟมาเสีย เสียเวลาจังเลย จะไปนมัสการหลวงพ่อดิมสักหน่อยไม่น่ามีอุปสรรคเลย” เมื่ออาตมาได้ยินคำว่าหลวงพ่อดิม ก็เกิดความสนใจขึ้นมาทันที เคยได้ยินแต่ชื่อ ไม่รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน จึงถามเขาไปว่า “หลวงพ่อดิมท่านอยู่ที่ไหนหรือโยม” เขาก็ตอบมาว่า “หลวงพ่อดิมท่านอยู่วัดหนองโพ ต้องลงรถที่สถานีหนองโพ แล้วเดินเท้าไปที่วัด ถ้าท่านต้องการไปนมัสการก็ลงรถที่นั่นพร้อมกับพวกเราก็ได้” อาตมาตอบตกลง เหมือนกับปาฏิหาริย์ พออาตมารับปากโยม รถไฟก็ติดเครื่องเปิดหวูดออกเดินทางต่อไปได้

ใจจริงแล้วที่อาตมาตั้งใจไปหาหลวงพ่อดิมนั้น เพราะตั้งใจจะไปให้ท่านสึก และก็ขอคาถาให้ผู้หญิงรักชั้กับทหนึ่ง นิสัยไม่ดี

ตลอดเวลาที่เดินทางมา อาตมาก็คิดแต่เรื่องสึก จนกระทั่งมาถึงประตูวัดหนองโพ ญาติโยมก็นิมนต์ให้เดินไปข้างหน้า ให้ไปนมัสการหลวงพ่อดิมก่อน

เมื่ออาตมาไปถึงกุฏิของท่าน ภาพที่ได้เห็นคือ หลวงพ่อดิมซึ่งท่านอายุมากแล้ว ท่านนั่งตัวตรง เป็นสง่า รูปร่างท่านดูสูงใหญ่แบบคนโบราณ ผิวขาวมีรัศมีผ่องใส ผิวหนังเหี่ยวยุบไปทั้งตัว นัยน์ตาของท่านดูเปล่งแวววาวแจ่มใสไม่เหมือนตาคนแก่ทั่ว ๆ ไป ดุมีพลังมีอำนาจ มีความดีดุด เมื่อมองประสานกันแล้ว ทำให้รู้สึกยำเกรงเป็นที่สุด แล้วที่ข้างฝามีกระบี่กระบอง ซึ่งท่านใช้หัดเด็กวัด ในภายหลังท่านได้บอกกับอาตมาว่า สมัยกรุงศรีอยุธยาคนจะไปเป็นทหารต้องเข้าวัด วัดเป็นมหาวิทยาลัยก่อน เรียนเพลงกระบี่กระบอง เรียนอักษรศาสตร์ เรียนภาษาขอม เรียนภาษาบาลี เสร็จแล้วก็สึกลาจากสิกขาไป ก็ไปสมัครเป็นทหารเก่งเพลงกระบี่ เก่งเพลงกระบอง ถึงจะเป็นทหาร แต่เป็นทหารจะต้องไปสวดมนต์หน้าพระที่นั่งก่อน ลองเพลงกระบี่กระบองให้ดู ไม่งั้นไม่รับเป็นทหาร เดียวนี้ไล่เลย ไล่เป็นทหารหมด จำไบดำไบแดงไปตามเรื่อง มันคนละยุคคนละสมัย

อาตมาก็ลงมากราบเบื้องหน้าท่านด้วยความเลื่อมใส นี่หรือหลวงพ่อดิมแห่งวัดหนองโพที่ผู้คนนับถือ ชราภาพปานนี้แล้วยังส่อความเข้มขลังและพลังอำนาจในตัว เป็นเพราะอะไรกันหนอ หรือเป็นเพราะท่านมีศีลและภาวนา ตลอดจนท่านมีบารมีอันสูงคอบเป็นตบะเดชะอยู่ ในตอนที่อาตมาได้พบกับท่านนั้น หลวงพ่อดิมท่านไปไหนมาไหนไม่ถนัดแล้ว ต้องเอาเกวียนเล็ก ๆ มาให้ท่านนั่ง แล้วก็ลากไปตามทาง ท่านชราภาพจริง ๆ แต่ไม่ยอมหยุดกิจกรรมดีและการรับแขก ศิษย์ก็ไม่กล้าขัดใจท่าน เพราะท่านสั่งไว้ว่า ท่านจะสงเคราะห์ญาติโยมจนวาระสุดท้ายของชีวิตท่าน

คำพูดประโยคแรกที่ท่านถามอาตมาด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใสกังวานของท่านว่า “คุณมาจากอารามไหนกัน” อาตมาก็ตอบท่านพร้อมทั้งแจ้งความจำนงที่คิดจะมาขอให้ท่านสักให้ ท่านก็ตอบอาตมาว่า ขอให้อาตมาอยู่ที่วัดกับท่านไปก่อน ส่วนเรื่องการสักนั้นค่อยคุยกัน ภายหลัง

อาตมาเมื่อได้อยู่กับท่านก็มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับท่าน ได้ไปนวดเฟ้นให้หลวงพ่อดีมี คลายเมื่อยในตอนกลางคืน พอรุ่งเช้า อาตมาก็ได้พบเรื่องประหลาดของหลวงพ่อดีมี คือ หลวงพ่อดีมีท่านจะฉันข้าวต้มในตอนเช้า ท่านฉันอาหารแข็งไม่ได้แล้วในตอนนั้น พอฉันเสร็จเขาก็พุงท่านมานั่งเข้าที่ พอสาย ๆ หน้อยผู้คนที่ทยอยกันมาจากทุกสารทิศ มา นมัสการท่าน ท่านก็จะเป่าหัวให้อย่างแรงทุกคน เป่าจนหน้ากั้วจะเป็นลม เพราะหมดแรง แต่ หลวงพ่อก็เป่าอย่างนั้นแหละ “เพียง ดี เพียง ดี”

บางคนก็ไปเช่าแหวนลงถมบ้าง มีดหมอบ้าง เกรียนูบ้าง รูปหล่อบ้าง แล้วแต่จะ ต้องการ เมื่อมาถึงหลวงพ่อก็จะเป่ากำกับให้เขา เขาก็เอากลับไปบ้านกัน บางคนก็เอานางกวักงาช้างไปค้าขายว่ากันวันไปหมด แต่ผู้คนที่มาไม่ได้ขาดสาย วันทั้งวันเห็นแต่มีคนมาหาหลวงพ่อดีมี ลูกศิษย์ของท่านก็ได้แต่มองตาละห้อย เพราะห่วงในสังขารชั้นของท่าน

พอตกกลางคืน อาตมาก็อดใจไม่ได้ พอขอให้คุณท่านก็ถามท่านตรง ๆ เลยว่า “หลวงพ่อดีมี อ้ายเพียงดี เพียงดีของหลวงพ่อดีมีจริงหรือครับ” ท่านก็ตอบอาตมาว่า “ดีอย่างไรฉันบอกเธอเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ต้องอยู่กับฉันต่อไปจึงจะรู้ดี”

พออาตมาพูดถึงเรื่องการสัก หลวงพ่อดีมีมักจะกระแอมดัง ๆ คล้ายจะตุ อาตมาก็เลยไม่ได้สักต้องอยู่ต่อไป อาตมาสังเกตเห็นด้านนอกของกุฏิหลวงพ่อดีมี จะมีปีพาทย์ และมีดาบ มีกระบี่กระบองสำหรับต่อสู้และรำ อาตมาเป็นคนไม่ชอบเก็บความสงสัย ก็เลยถามท่านตรง ๆ ในคืนต่อมาว่า “ดาบเอ๋ย กระบี่เอ๋ย หลวงพ่อดีมีไว้ทำไมกัน หลวงพ่อดีมีใช้ของพวกนี้ได้หรือหลวงพ่อดีมี” หลวงพ่อดีมีท่านหัวเราะ แล้วกล่าวว่า “ซ้าไว้ ซ้าไว้ เธอเป็นผู้เยาว์บวชแค่พรรษาเดียวก็เร่งร้อนจะสัก ฉันจะเล่าอะไรให้ฟัง ฟังแล้วก็คิดตามไปนะ”

“วัดในสมัยโบราณครั้งกระโน้น เป็นแหล่งรวมสรรพวิชา เรียกว่า สำนักศึกษา ปาโมกข์เขี้ยวนะจะบอกให้ บางแห่งก็เรียกตักสิลา ดังนั้นผู้ที่เข้ามาในวันนั้น จึงไม่ได้เข้ามาทำบุญอย่างเดียว แต่เข้ามาศึกษาหาความรู้กับพระในวัดด้วย”

อาตมาก็ถามท่านต่อไปว่า “บวชพรรษาเดียว กับ หลายพรรษามันแตกต่างกันอย่างไร” หลวงพ่อดีมีท่านก็หัวเราะ แล้วอธิบายว่า

“บวชสามพรรษานะ เขาว่าได้ปริญญาตรี เจ็ดพรรษาปริญญาโท สิบพรรษา ปริญญาเอก บวชพรรษาเดียวสองพรรษายังเป็นทิดไม่ได้ รู้ไหมล่ะ ทิด มาจากคำว่า บัณฑิต”

แล้วท่านก็ชี้ไปที่ชุดสำหรับแต่งบวชนาคของวัดหนองโพ เห็นเป็นเสื้อครุยแบบ ปริญญา แล้วก็มิ่งกุฎแบบตะลอมพอก พร้อมอยู่สำหรับให้พ่อนาคใส่ดูสวยงาม แล้วท่านก็ อธิบายต่อว่า “คนเราเป็นฆราวาส เป็นหนุ่มมันสุข ๆ ดิบ ๆ แล้วมาบวชเป็นพ่อนาคก็ ต้องเป็นเทวดา คือสวณชุดตะลอมพอกอย่างนั้น เรียกว่าเป็นเทวดา ไม่ใช่มนุษย์ ธรรมดาแล้ว เพราะจะเป็นสงฆ์เป็นบัณฑิต พอเข้าไปอยู่หน้าอุปัชฌาย์ก็เป็นพรหม แล้ว ที่นี้พอบวชเสร็จแล้วสึก บางคนแทนที่จะเป็นบัณฑิตหรือเป็นทิด ก็กลับ กลายเป็นเดรัจฉานไปเสียทันตาเห็น”

อாதมาก็ถามท่านว่า “เป็นเดรัจฉานได้อย่างไรครับ”

ท่านตอบว่า “เป็นชีทำไมจะไม่เป็น ก็พอสึกตอนเช้า ก็กินเหล้าเมาเย็นหย่าเป่ อย่างนี้ เรียกว่าบวชไม่ได้ประโยชน์ ช้าแล้วกลายเป็นเดรัจฉานไป”

นี่คือแนวความคิดของหลวงพ่อดี๋ ท่านเกลียดคนกินเหล้า เกลียดพวกบวชแล้วสึก ออกไปเป็นคนชั่ว เป็นขี้เหล้า คนที่รักหลวงพ่อดี๋ก็จะไม่กินเหล้ากินยาให้หลวงพ่อดี๋ไม่สบาย ใจ

และอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านได้เล่าให้อาตมาฟังว่า “เธอฟังไฉนะ สมเด็จพระบรมศาสดา ของเรา เมื่อท่านเป็นเจ้าชายสิทธัตถะแห่งกรุงกบิลพัสดุ์นั้น ทรงเล่าเรียนเชี่ยวชาญ ในวิชาการทุกด้าน ไตรเวทก็ทรงเชี่ยวชาญ การใช้ศรัทธาไปจนถึงตำราพิชัยสงคราม ต่าง ๆ เรียนการปกครองคนหมู่มาก แต่แล้วก็ทรงได้พระสติว่า วิชาหนึ่งที่ไม่ได้เรียน ก็คือ วิชาการพ้นจากกองทุกข์ การเวียนว่ายตายเกิด จึงทรงออกแสวงหาความหลุด พ้นเป็นพระบรมศาสดาในที่สุด”

อாதมาฟังแล้วก็เกิดสติขึ้นมาว่า หลวงพ่อดี๋มองคี่นี้ ท่านมิได้เก่งแต่เพียงวิชาอาคม เพียงดี เพียงดี แต่อย่างเดียว แต่ท่านยังมีธรรมที่ลึกซึ้งและกินใจ สำหรับสั่งสอนผู้คนแม้แต่ ตัวของอாதมาเองที่ต้องการจะสึก ยังไม่อาจสึกได้เหมือนที่ต้องการ

หลวงพ่อดี๋ก็เล่าเรื่องในสมัยบารณต่อไปอีกว่า “วัดในสมัยกรุงศรีอยุธยาขึ้นสอบ อะไรบ้าง ก็สอบวิชาราชบุรุษ กฎหมายนิติศาสตร์ต่าง ๆ เศรษฐศาสตร์ ศิลปหัตถกรรม เรียนเวชศาสตร์ เรียนดนตรีดีดีตีเป่าต่าง ๆ พระสมัยนั้นสอนได้ ทั้งหมด ทั้งยังมีตำราพิชัยสงคราม ฤกษ์ยามที่ต่าง ๆ วิชาราชบุรุษนั้นก็คือ วิชา

รัฐศาสตร์ การปกครองตนเองและผู้อื่น เข้าวัดต้องปกครองตัวได้ ต้องอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ มีระเบียบวินัย สามารถเอาไปใช้ในชีวิตราวาสาได้”

ส่วนในเรื่องกระบี่กระบองของท่านนั้น ท่านได้เล่าว่า “กระบี่กระบองคือหัวใจของการรบ และต่อสู้เพื่อปกป้องแผ่นดินไทย เป็นลูกผู้ชายต้องเป็นทหาร วัดหนองโพมีดีทางกระบี่กระบอง ส่วนวัดอื่น ๆ ในสมัยนั้นก็เก่งไปแต่ละด้าน อักขระบ้าง การสร้างเครื่องรางของขลังบ้าง ดนตรีบ้าง ก็แล้วแต่ใครอยากเรียนอะไรก็ไปเรียนกัน ดั้งนั้นวัดจึงเป็นตักสิลาโดยแท้ สมัยก่อนโรงเรียนแบบปัจจุบันไม่มี พ่อแม่ก็ต้องคอยดูว่าวัดไหนเก่งทางไหนก็พาลูกไปเรียน เรียนจบแล้ว ถ้ายังไม่พอก็ไปเรียนต่อที่วัดอื่น ที่ไหนแล้ววัดในสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นสำนักเรียนด้วยเหตุนี้”

สมภารองค์แรกของวัดหนองโพนั้น ท่านเป็นขุนศึกคู่พระทัยคนหนึ่ง ในจำนวนห้าคนของพระยาตาก ซึ่งท่านเดินทางจากเมืองตากเข้าสู่กรุงศรีอยุธยา พร้อมกับพระยาตากเพื่อเข้ามารับตำแหน่งเจ้าพระยาวชิรปราการ ไปครองเมืองกำแพงเพชร แต่เมื่อพม่าเข้าล้อมกรุงศรีอยุธยาไว้ทุกด้าน พระยาตากท่านก็ต้องร่วมต่อสู้กับพม่าเข้าศึกต่อไป

ในภายหลังเมื่อมีชัยชนะ พระยาตากได้รับการสถาปนาเป็นพระบาทสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี ท่านอาจารย์องค์แรกแห่งวัดหนองโพ ท่านก็ถวายบังคมลาออกจากการรับราชการ เพราะเห็นว่าได้ฆ่าเข้าศึกมากแล้ว ฆ่าคนมากก็มากแล้ว จะขอบวชในพระบวรพุทธศาสนาต่อไป พระยาตากท่านก็อนุญาต ท่านจึงเดินทางมานครสวรรค์แล้วอุปสมบทเป็นพระภิกษุแล้วได้มาฟื้นฟูวัดหนองโพ วัดหนองโพจึงมีการสอนวิชากระบี่กระบอง และวิชาดาบ ในการเรียนวิชานั้นก็ไม่ใช้เรียนกับแบบธรรมดา ๆ คนที่จะเข้ามาเป็นนักเรียนชั้นแนวหน้าชั้นขุนศึกนั้นต้องศึกษาอักขระ ภาษาต่าง ๆ ไปจนถึงตำราพิชัยสงคราม และต้องบวชเรียนวิปัสสนากรรมฐานเพื่อฝึกรากฐานของจิตใจเสียก่อน แล้วจึงเรียนเพลงอาวุธกัน

อาตมายังได้เห็นเขาโกนจุกกันข้างวัดหนองโพ หลวงพ่อเดิมท่านเห็นอาตมาเป็นพระบวชใหม่ก็ถามว่า “สวดได้ไหมล่ะ จะได้ไปสวดมนต์ด้วยกัน” อาตมาก็ตอบว่าได้ขอรับ กระผมสวดได้ ท่านก็ให้ไปด้วย พอพระสวดเสร็จ เขาก็ให้ปีพาทย์วงของวัด บรรเลงเพลงแบบการต่อสู้ แล้วก็ให้เด็กวัดหนองโพแต่งตัวทะมัดทะแมง มารำกระบี่กระบองตีกันอย่างคล่องแคล่วว่องไว คำบูชาครูก็ครวละหกบาท ใส่พานพร้อมดอกไม้ธูปเทียน เงินค่ายกครูนั้น หลวงพ่อเดิมท่านก็แบ่งให้เด็ก ๆ ตามแต่ฐานะ สำหรับเอาไว้เรียนหนังสือกันต่อไป

ลิเก ที่วัดหนองโพก็มีการสอน อาตมากล้าพูดได้ว่า วัดหนองโพมีลิเก หลวงพ่อเดิมท่านเอามาหัดให้มีอาชีพกัน ก็เมื่อมีวงปีพาทย์มันก็ต้องมีลิเก ครูที่โรงเรียนก็จัดเด็กที่ยากจนมาหัดเล่นลิเกเลี้ยงตัวเองไปตามอัตภาพ และไม่แต่ลิเกนะ เพลงฉ่อย เพลงเกี่ยวข้าว หลวง

พ่อเดิมท่านก็สอนให้เป็นจนหมด เพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมเอาไว้ไม่ให้สูญหาย หลวงพ่อเป็นนักอนุรักษ์ของโบราณ โดยสายเลือดทีเดียว

ทีนี้เมื่ออาตมาอยู่วัดหนองโพนานวันเช้า เรื่องจะสึกก็ยังคงคิดอยู่ พอเห็นว่าสมควรแก่เวลา เลยคลานเข้าไปหาหลวงพ่อก่อนก็กราบเรียนท่านเพื่อจะขอลาสึกอีกครั้ง ท่านก็จ้องมองดูอาตมาแล้วพูดขึ้นว่า “หยุดไว้ก่อนคุณ อย่าเพิ่งมาสึกตอนนี้ มันยังไม่ถึงเวลา”

เมื่อได้ยินดังนี้ อาตมาก็ไม่กล้าพูดเรื่องสึกต่อไป แต่ก็คิดว่าไหน ๆ ก็จักสึกแล้ว ควรอยู่เรียน และขอคาถามหานิยมสี่ฝั่งก่อนดีกว่า จะได้จับผู้หญิงได้ง่าย ๆ มีเมียสวย ๆ อาตมาจึงกราบเรียนท่านว่าอยากได้คาถามหานิยมอย่างเด็ดขาดสักบท ที่สืปากด้วยสี่ฝั่งแล้วผู้หญิงเดินตามต้อย ๆ

หลวงพ่อดีมน่าก็หัวเราะ และสั่งให้อาตมาไปหากระดาดดินสอมาให้ท่าน แล้วท่านก็จดคาถาให้ เป็นคาถาสารพัดนึกจดกันไม่หวัดไม่ไหว จดเสร็จท่านก็บอกให้เอาไปท่อง ท่านให้คาถามากมาย จนอาตมาไม่ต้องไปขอคาถาท่านเพิ่มอีก ก็มีแต่ท่องคาถาจนลืมนึกเรื่องสึกไปเลย นี่เป็นกุศโลบายของหลวงพ่อดีมน่า ท่านดัดหลังแก้ล่าอาตมาเอาเสียจนเชื่อไปเลยทีเดียว

ทีนี้เมื่อท่องหลักเข้า อาตมาก็เกิดความสงสัยว่า คาถานี้ใช้อย่างไร จนกระทั่งวันหนึ่งเห็นหลวงพ่อดีมน่ากำลังเป่าหัวศิษย์ว่า “เพียงดี เพียงดี” ไม่เห็นท่านท่องคาถาสักบท อาตมาก็คิดว่า เขาจะเป็นไฉนเป็นกัน ให้เราท่องคาถาเสียยี่ดียว แต่พอถึงคราวท่านเองกลับไม่ท่อง ใช้ปากเป่าเพียง ๆ เท่านั้นเอง ก็เลยต้องถามท่านว่า “หลวงพ่อดีมน่าให้คาถากระผมไปท่องมากมาย ผมก็ท่องกะว่าจะดีให้ได้ แต่พอเห็นหลวงพ่อดีมน่า เป่า เพียงดี เพียงดีให้กับคนอื่น ไม่เห็นหลวงพ่อดีมน่าท่องคาถาอะไรเลย แค่อัดหัวแล้วก็เป่าเพียงดี เพียงดี อย่างนี้ผมไม่ท่องเสียเวลาเปล่าหรือครับ”

หลวงพ่อดีมน่าก็มีเมตตา สั่งสอนให้อาตมาหุตูตาสว่างกันตอนนั้นเอง ท่านบอกว่า “คาถานี้ไม่ใช่ขลังหรอก เขาเอาไว้ท่อง เอาไว้เป็นองค์ภาวนาเพื่อให้จิตเป็นหนึ่งเดียว จิตเป็นสมาธิต่างหาก เหมือนเราจะเดินข้ามแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวเปรียบเหมือนกำลังจิตที่ไม่เป็นระเบียบ ไม่เป็นอำนาจอันมหาศาล ต้องอาศัยการภาวนาคาถา เพื่อให้จิตเป็นหนึ่ง ใช้คาถานั้นแหละเป็นองค์ภาวนาต่างสะพานข้ามฟากไป แต่พอจิตข้ามฟากไปถึงจุดมุ่งหมายปลายทาง คือ เป็นหนึ่งเดียว เป็นพลังอันมหาศาลแล้ว ก็รื้อสะพานคือคาถาที่ภาวนาทิ้งไปได้เลย จิตที่เป็นหนึ่งเป็นพลังมหาศาลแล้ว เขาเรียกว่า จิตตา

นุภาพ ฉันจึงไม่ต้องทอ้งคาถา แต่ใช้เจริญจิตให้เป็นหนึ่ง แล้วเป่าลมปราณ อธิษฐานให้เขาสมหวังว่า เพียงดี ๆ เข้าใจหรือยังละ ไปทอ้งต่อไป ทอ้งให้จิตมันข้ามฟากให้ได้”

จากนั้นท่านอธิบายต่อว่า “ตอนแรกก็ยกระดับจิตขั้นประถมก่อน แล้วภาวนาขึ้นถึงมัธยม แล้วก็เจริญให้เป็นเอกัคคตารมณเฑาะเป็นการเจริญภาวนา เจริญจิตให้เป็นเอกัคคตา เมื่อจิตบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสทั้งหยาบและละเอียดแล้ว จะต้องการอะไรก็ได้ทุกประการ คิดเงินได้เงิน คิดทองได้ทอง แต่หลวงพ่อดิฉันแต่เมตตาให้เขา ขอให้เขาพ้นเคราะห์ ขอให้เขารวย ขอให้เขาดี ขอให้เขามีปัญญา แล้วก็เป่าเขาไป ดังนั้นคุณจงทอ้งต่อไปเถอะ ทำจิตให้เป็นเอกัคคตาให้ได้แล้วก็จะรู้เองว่า เพียงดีของหลวงพ่อบนอย่างไร”

เอาตามาจดหลวงพ่อดิฉัน ตลอดเวลาหกเดือนที่อยู่กับท่าน มันก็น่าแปลกที่ไม่มีพระสักองค์ที่มาจดท่าน มาขอของดีจากท่าน เหมือนใกล้เกลือกินต่างกันหมด ดูซิเอาตามาจึงว่า แม้เอาตามาจะอยู่กับหลวงพ่อดิฉันไม่นาน แต่เอาตามาได้ของดีจากท่านมากพอสมควร คิดถึงเดี๋ยวนี้แล้วก็น่าเสียดายว่า เราหนอเราทำไม ไม่รู้จักหลวงพ่อดิฉันก่อนหน้านี้นาน ๆ เสียดายเหลือเกิน

ยิ่งคุยกับท่านยิ่งสนุกลืมเรื่องสิกลงไปเสียสนิท หลวงพ่อดิฉันก็ดูเหมือนรู้ว่าเอาตามาซึ่งเปรียบเสมือนม้าที่พยศกำลังค่อย ๆ เชื่องลงแล้ว ในวันหนึ่งหลวงพ่อดิฉันท่านก็เป็นฝ่ายพูดให้อาตมาได้สำนึกขึ้นว่า “นี่คุณมาอยู่กับฉันก็นานแล้ว เรียนกรรมฐานใหม่ละจะสอนให้อย่าไปสึกเลย คุณนะอยู่ในผ้าเหลืองแล้วจะเจริญก้าวหน้ากว่าเป็นฆราวาส”

แต่เอาตามานั้นเป็นผู้เกลียดพระมาเป็นทุนเดิม ก็เลยบอกกับหลวงพ่อดิฉันว่า “ยังไงเสียผมก็ต้องสึกแน่ ๆ เพราะผมไม่เคยชอบครองเพศสมณะเลยจริง ๆ ผมไม่ค่อยจะอยากอยู่เป็นพระ ผมจะต้องสึก”

หลวงพ่อดิฉันก็กล่าวเป็นสุภาสิตสอนใจ ที่เอาตามาจำได้ทุกวันนี้ว่า “ยิ่งเกลียดก็ยิ่งเข้าใกล้ ยิ่งรักก็ยิ่งห่างไกล จำไว้ให้ดีนะคุณ ยิ่งเกลียดเขาเรายังต้องแผ่เมตตาให้ แล้วความเกลียดมันจะหายไป ความรักมันจะเกิดขึ้นตรงนี้”

กล่าวจบแล้วหลวงพ่อดิฉันก็เอามือชี้ไปที่หัวใจแล้วก็มองดูหน้าเอาตามา เอาตามานั่งรู้สึกซาบซึ้งในคำของหลวงพ่อดิฉันเป็นอย่างยิ่ง และก็มาเปรียบเทียบกับเอาตามาแต่ก่อนเกลียดจริงเชียวพวกผู้หญิงนะ ไม่อยากให้อาตมาเข้าวัด แต่เอาสิ เดียวนี้คนที่มาช่วยทำงานทำการทำครัว ช่วยดูแลญาติโยม ส่วนมากเป็นผู้หญิง เขาถึงว่าเกลียดอย่างไร ยิ่งใกล้อย่างนั้น

อาดมาขอเล่าเรื่องแปลก ๆ ให้ฟังเรื่องหนึ่ง คนที่มาหาหลวงพ่อดีมไม่ได้มารับแหวน
รับมิด รับเหรียญ รับรูปหล่ออย่างเดียว แต่มาขอรอยเท้าหลวงพ่อดีม อาดมานี้แหละเป็นคนเอา
ครามมาทาเท้าหลวงพ่อดีม แล้วเอาหมอนรอง เอาผ้าขาวปูแล้วหลวงพ่อดีมก็เหยียบรอยเท้าลงไป
แล้วก็เป่าเพียงดี เอาให้คนที่ต้องการเอาไป ดูเอาซิความดีของหลวงพ่อดีมนะ แม้แต่รอยเท้า
เขาก็เอาไปบูชากัน นี่แหละอำนาจแห่งทาน ศีล และภาวนาของท่าน อาดมายังจำภาพเก่า ๆ
ได้ดีไม่มีวันลืม เพราะท่านก็เลยไม่สึกออกไปมีลูกมีเมีย ท่านช่างรู้เข้าไปจนถึงใจอาดมาลึก
มากที่สุด

เรื่องรอยเท้านี้ ท่านได้อธิบายให้ออาดมาฟังว่า “รอยเท้าของฉันเหยียบไว้เป็นที่
ระลึกว่า ฉันคือหลวงพ่อดีมที่อยู่ในหลวงพระราชทานสมณศักดิ์ให้เป็น พระครูนิวาส
ธรรมขันธ์ หมายถึงว่าเป็นที่ตั้งแห่งความดี ฉันไม่เบียดเบียน ฉันสร้างบุญกุศลใน
ถิ่นกันดาร ฉันทำดีเพื่อให้พระศาสนารุ่งเรือง เมื่อได้รอยเท้าของฉันไปแล้ว ก็จงระลึก
ว่า หลวงพ่อดีมท่านทำดี เราควรทำความดีเจริญรอยตามรอยเท้าของท่านไปเป็นคน
ดี คิดดี ทำดี อยู่แต่ในศีลธรรมอันดีงาม นั้นแหละรอยเท้าของฉันจึงจะขลัง ไม่ใช่เอา
ไปโปกหัวแล้วยิงไม่ออก แต่ไม่เคยมีใครถามฉันสักราย เห็นแต่เอารอยเท้าไปติดตัว
แล้วหายเงิบไป”

เมื่ออาดมาได้ฟังคำของท่านแล้ว ในตอนนั้นอาดมาซึ่งในคำพูดของท่านมาก ตั้งแต่
บวชมาจนคิดจะสึก ก็เพิ่งพบหลวงพ่อดีมนี้แหละ ที่ท่านมีปรัชญาอันซาบซึ้งใจของอาดมา
อาดมากล้าพูดได้เลยว่า หกเดือนที่อยู่วัดหนองโพ ทำให้อาดมากลายเป็นพระเต็มตัว
ความคิดที่จะสึกหมดไปเพราะเห็นแล้วว่า พระที่ดีอย่างหลวงพ่อดีมยังมี พระที่ไม่ดีเราเคยเห็น
นั้นเทียบกับท่านไม่ได้ เหมือนเพชรกับแก้ว ที่ไม่อาจมาเคียงคู่กันได้เลย

หลวงพ่อดีมได้ให้แง่คิดเพิ่มเติมต่อไปว่า “คุณฟังฉันให้ดี ๆ นะ คนที่มาวัดนั้น
ร้อยละแปดสิบเป็นพวกคนโง่ จ้องจะมาเอาแต่ของขลัง เพราะเขายังห่างธรรมะ ร้อย
ละยี่สิบเข้ามาหาธรรมะ มาสนทนาศาสนากับฉัน มีเพียงไม่กี่คนที่ถามฉันเหมือนที่คุณ
ถามฉัน เมื่อมีคนถามฉันก็จะบอกเขาว่า เอารอยเท้าฉันไปนะ ฉันเป็นอุปัชฌาย์ของ
เธอ ฉันเป็นพระที่เธอนับถือ ฉันไม่เก่งอะไรหรอก แต่ฉันสร้างบุญกุศล เธอจงเอา
รอยเท้าฉันไปดูให้ติดตา แล้วทำความดีตามรอยเท้าของฉัน แล้วเธอจะประสบแต่
ความสุขความเจริญ

มีหลายรายเอารอยเท้าฉันไปแล้ว เอาไปประกอบกรรมชั่ว ไปปล้นไปจีเขา ไป
ลักวัวลักควายเขา ต้องถูกยิงตามคาที่ ตายโหง ถึงมีรอยเท้าฉันอยู่กับตัวก็ช่วยอะไร

ไม่ได้ เพราะเขาไม่เห็นตามรอยเท้าฉันไปในทางที่ดี แต่กลับแหกคอกไปในทางชั่ว แล้วจะมาหวังพึ่งอะไรได้เล่า”

นี่คือปรัชญาชีวิตในรอยเท้าของหลวงพ่อดีเม ที่ท่านฝากเอาไว้กับบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายให้ได้คิดกันต่อมา

อยู่กับหลวงพ่อดีเมเป็นเดือน ๆ เข้าก็เลยขอลาท่านกลับวัดพรหมบุรี และได้มีโอกาสกลับไปวัดหนองโพอีกในเวลาต่อมา คราวนี้ตั้งใจจะไปลาท่านขอสิกขา ๑ เมื่อเจอหน้าท่าน คราวนี้ ท่านจ้องมองอาตมาอยู่นานเหมือนจะค้นลึกเข้าไปถึงกันบึ้งแห่งจิตใจ ครูใหญ่ท่านก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เหมือนโล่งใจ พร้อมกับกล่าวกับอาตมาว่า

“อย่าไปไหนไกลฉันเลย ฉันจะบอกเธอเป็นคนแรกว่า ไม่เกินสามเดือน ฉันจะมรณภาพจากเธอไปแล้ว จงอย่าห่างฉัน ช่วงนี้แหละสำคัญที่สุดเธอจำไว้”

เมื่อได้ยินท่านว่าดังนี้ อาตมาก็ใจหายวาบ เพราะเห็นว่าหลวงพ่อชราภาพมากและท่านก็ไม่หลงไม่ลืม ดังนั้นการปลงอายุสังขารของท่านจึงเป็นเรื่องใหญ่ และเป็นที่น่าขนองว่าท่านกำลังจะลาจากโลกนี้ไปแล้วหรือ

ช่วงนั้นเอง เจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์ หลวงพ่อกัน วัดเขาแก้ว และเจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน มาหาหลวงพ่อกันที่วัดบ่อยมาก อาตมาจำได้ว่าท่านผลัดเปลี่ยนกันมานมัสการหลวงพ่อดีเม แต่ท่านก็ไม่เคยปรึกษาเรื่องปลงอายุกับพระเหล่านั้น บอกกับอาตมาองค์เดียว นี่ท่านเมตตาอาตมาเป็นพิเศษทีเดียว

อาตมาก็รับเรื่องคาถาเมตตาจากหลวงพ่อกัน ท่านก็สอบเป็นปรัชญาเรื่อยไป อาตมาก็อยากจะสึก แต่ก็ไม่กล้าจะรบเร้าท่านมาก ท่านคอยห้ามเอาไว้ ส่วนใหญ่จะว่าไม่ได้ ฤกษ์สึก ในที่สุดอาตมาก็รุกเร้าเอาจนท่านอ่อนใจให้คาถามาบทหนึ่ง ซึ่งเป็นคาถาที่ศิษย์หลวงพ่อดีเมใช้กันทุกคน คาถามีดังนี้

นะ เมตตา
โม กรุณา
พุท ปราณี
ธา ยินดี
ยะ เอ็นดู
มะ คือตัวกู
อะ คือคนทั้งหลาย
อุ เมตตาแก่กุสวาหะ
นะ โม พุทธายะ

เมื่อได้คานานี้มา อาตมาแสนดีใจว่าได้คานาเมตตามหานิยม เอามาท่องจนขึ้นใจ เอละวาระวันนี้ได้การละ สึกเมื่อใดจะได้เอาไปใช้ให้สมกับที่รอ แต่จนแล้วจนรอดหลวงพ่อดีก็ไม่มีสึกให้สึกที ก็คอยว่าเมื่อใดหลวงพ่อดีจะเมตตาสึกให้ ก็ไม่มีแววสึกที

อาตมาท่องจนขึ้นใจ แต่ก็รู้ว่าคานานี้แท้ที่จริงอยู่ในพระกรรมฐานนั่นเอง เพราะพระกรรมฐานสอนให้แผ่เมตตา ต้องมีเมตตาต้องมีปราณีกัน ต้องเห็นคนอื่นเขาเหมือนกับเรา จึงจะมีเมตตา ถ้าไม่มีเมตตาปราณีแล้ว ท่องคานาไปก็เปล่า ๆ ทั้งเพ พอมานั่งกรรมฐานจริงจัง ภายหลังหลวงพ่อดีมรณภาพไปแล้ว จึงกระจ่างมองเห็นภาพท่านสอนคานาเมตตาให้ทุกอิริยาบถ

อาตมาก็คิดที่จะสึกเรื่อยมา จนกระทั่งวันหนึ่ง ตัดสินใจเด็ดขาดว่าวันนี้ต้องสึกให้ได้ คิดไปว่าพอกราบลาหลวงพ่อดีแล้ว ก็จะเดินไปหาทายก ไปบอกให้ทายกทราบว่าจะสึก แล้วก็เอาเงินสองบาทไปจ้างเขารีดเสื้อผ้าให้หน่อย

ตอนนั้นอาตมาจำได้ว่ามีกางเกงอย่างดี เสื้ออย่างดี นาฬิกาข้อมือไวเลอร์เรือนหนึ่ง ไม่เดินเสียด้วย คงโก๊พิลิกละ อ้ายตอนที่เป็นฆราวาสก่อนบวชนี้เพ็ญสมวัย ในตอนนั้นเตรียมรีดเสื้อไว้แล้ว ก็พอดีคำจึงเข้าไปถวายการนวดเพื่อจะได้บอกหลวงพ่อดีว่าผมจะสึกครั้งนี้ละขอรับ แต่ยังไม่ทันจะบอกหลวงพ่อดีก็บอกกับอาตมาถึงสิ่งที่หลวงพ่อดีท่านไม่เคยได้บอกใคร ทำเอาอาตมานิ่งอึ้งเป็นครู่ใหญ่ ท่านพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ว่า

“นี่แหละเธอ ฉันจะบอกอะไรให้เธอ ฉันไม่เคยบอกใครเลย ฉันบอกคุณคนเดียว รู้แล้วหนึ่งไว้ อย่าแพร่งพราย เขาจะเสียขวัญกัน อีก ๑๕ วัน ฉันจะมรณภาพแล้ว ขอให้เธอจำคำฉันไว้ให้ดี ๆ”

จากนั้นท่านกล่าวต่อไปว่า **“ฉันต้องการมอบวิชาการอย่างหนึ่งให้เธอไว้เป็นคนแรกและคนสุดท้าย ฉันเห็นว่าเธอนั้นเหมาะที่สุดแล้ว”**

อาตมาได้ยินก็ดีใจ เพราะคิดว่าจะเป็นคาถาเรียกพระเข้าตัวแน่ แต่ก็ผิดคาด หลวงพ่อดีท่านกล่าวว่า **“วิชาที่หลวงพ่อดีจะมอบให้เธอคือ วิชาคชศาสตร์ การต่อช้างป่า การกำราบช้างตกน้ำมัน การดูแลช้าง วิชาคชศาสตร์ต้องคนมีวาสนาบารมีพอจึงจะเรียนได้ ฉันเห็นว่าเธอนี้แหละจะรับไว้ได้ ฉันจึงมอบให้ ฉันเรียนมาจากปู่ยาตาทวดฉันเมื่อสมัยปู่ย่า ตระกูลของฉันต่อช้างป่าถวายในหลวงกรุงศรีอยุธยา ปู่ทวดฉันเคยเล่าให้ฟังว่า เคยต่อช้างเผือกได้ ๒ เชือก ที่กำแพงเพชรแล้วนำไปถวายองค์พระราชากรุงศรีอยุธยา เป็นช้างคู่เมือง”**

อาตมาเมื่อได้ยินดังนั้นก็เลยตอบท่านไปตรง ๆ ว่า “ไม่เอาละครับหลวงพ่อดี ผมไม่เคยอยากได้เลยครับ ผมอยากได้คาถาเมตตามหานิยมให้ผู้หญิงรัก หรือคาถาเรียกพระเจ้าตัวก็ได้ครับ” เท่านั้นเองท่านลุกขึ้นจากท่านอน มาเป็นท่านั่งตัวตรง พร้อมทั้งยกมือของท่านชี้หน้าอาตมา และกล่าวด้วยเสียงอันมีอำนาจสะท้านเข้าไปถึงหัวอกว่า

“นี่แหละเธอ ฉันจะบอกให้ เธอยังเป็นเด็กเป็นผู้อ่อนอาวุโส ผู้ใหญ่เขาให้อะไรก็รับไว้สิ ไปปฏิบัติทำไมกัน อย่าหึงจ้องหองไม่เข้าเรื่อง”

อาตมาก็ว่า “ต่อไปทำไมครับข้างป่า มันอยู่ในป่าก็เรื่องของมัน มันตกน้ำมันก็ไม่เกี่ยวกับผมนี่ครับ แล้วเดี๋ยวที่บ้านเมืองเจริญมากแล้วไม่ต้องใช้ข้างป่ากันแล้วละครับหลวงพ่อดี”

หลวงพ่อดีท่านจึงใช้คำคำมาพูดกับอาตมา ซึ่งทำให้อาตมาถึงกับนิ่งอึ้ง เพราะท่านมาไม่สูงจริง ๆ ท่านถามว่า “มีเสี้ยวตัวเดียวกับมีเสี้ยวสิบตัว อย่างไหนดีกว่ากันล่ะ ลองบอกมาสิ”

“สิบตัวดีกว่าครับหลวงพ่อดี”

“ก็นั่นแหละสิ ยังไม่ได้ใส่ก็รัดเก็บแขวนไว้ เวลาจะใช้ก็หยิบมาสวมง่าย ไม่ต้องไปรัดให้เปลืองเวลา พ่อแม่ปู่ย่าตายายให้ก็เก็บไว้ มันเป็นประโยชน์ในเวลาข้างหน้าละ”

อาตมาก็นึกไม่อยากจะโต้ไม่อยากจะเรียน อยากจะสีกทำเดี๋ยว ก็เลยบอกท่านไปตรง ๆ ว่า “ผมไม่เรียนครับ ผมจะสีกอยู่วันนี้พรุ่งนี้แล้ว จะเรียนไปทำไมกัน ผมจะขอลาสิกขาครับหลวงพ่อดี”

ตอนนั้นหลวงพ่อดีท่านถอนหายใจใหญ่แล้วกล่าวกับอาตมาว่า

“เธอฟังหลวงพ่อดีให้ดีนะ หลวงพ่อดีจะให้ฟัง ผู้ใหญ่เขาเห็นการณ์ไกลกว่าเด็กมาก ไม่ใช่เขาพูดอะไรส่งเดชก็หาไม่ ที่หลวงพ่อดีมอบวิชาคชศาสตร์ให้ ก็เพื่อตอบแทนที่เธอมาช่วยปฏิบัติฉันมาเป็นเวลานาน ฉันไม่เคยให้ใครเลย คนหนองโพหรือคนที่อื่นฉันไม่เคยสอนให้ใครมาก่อนเลย ต้องการให้เธอสืบวิชาไว้ไม่ให้ตายตามหลวงพ่อดีไป เข้าใจหรือยังล่ะ”

เมื่อฟังท่านพูดอย่างนี้ อาตมาก็ได้แต่นิ่ง ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการยอมรับหลวงพ่อดี จากนั้นท่านก็ไล่ให้ไปจำวัดเพื่อจะเริ่มสอนในวันพรุ่งนี้ต่อไป

เคยมีพระไปเจอช้างที่เขาใหญ่ แล้วก็ไปดูมันใกล้ ๆ ถือว่าเคยเป็นพระธาตุคงค์มาไม่เคยกลัวช้าง แต่ที่ไหนได้มันตกน้ำมันอยู่โทมมเลย มันเลยเหยียบเสียตายไป ก็เพราะไม่รู้ว่าจะ

ตกน้ำมันเป็นอย่างไร ช่างมีสัญชาตญาณอย่างไร ช่างมีหุทิพย์ตัวไหน จึงต้องเอาชีวิตไปให้ช่างเหยียบแล้วแทงด้วยงาจนมรณภาพ

การฝึกสอน เริ่มต้นด้วยการนั่งสมาธิตามที่ท่านสอนโดยที่ท่านควบคุมเอง และยังสามารถสอนภิกษุให้อีกด้วย หลวงพ่อท่านสอนภิกษุอย่างละเอียด ทีละขั้นตอนแล้วให้ทดลองทำอาตมาก็ทำตามได้ความรู้ทางด้านการเพ่งภิกษุอย่างเต็มที่ พอได้ความรู้อย่างดีแล้ว หลวงพ่อเดิมท่านก็ว่า

“เห็นไหมถ้าเธอไม่เรียนวิชาคชศาสตร์แล้ว เธอก็จะไม่ได้ภิกษุจากหลวงพ่อกับไม่ได้อะไรเลย มามือเปล่าก็กลับไปมือเปล่า อย่าเป็นคนหยิ่งยโสแมลงปองเลย ผู้ใหญ่เขารู้ว่าอะไรเป็นอะไร เขาไม่พูดเรื่อยเปื่อยหรอก”

อาตมาซาบซึ่งใจเหลือเกิน ตั้งแต่นั้นมาพระเถระผู้ใหญ่ให้อะไรสอนอะไรก็เอาไว้หมด ไม่เคยรังเกียจหรือถือดีว่าเคยได้ยินได้ฟังหรือเคยทำมาแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไรก็น้อมรับไว้หมด ทำให้กลายเป็นคนอ่อนโยนว่านอนสอนง่าย เป็นคนมีความนุ่มนวล และเข้าถึงกับคนได้ ดิจนทุกวันนี้ อาตมาก็ยังระลึกถึงพระคุณหลวงพ่อเดิมไม่หาย เพราะหากไม่ได้ท่าน อาตมาก็คงจะสึกไปเป็นฆราวาส ไม่ได้นุ่งผ้าเหลือง มานั่งสอนธรรมะให้ญาติโยมหรอก อันว่าของที่เขาให้มานะ ถ้าไม่ได้ใช้เอง เห็นคนไหนสมควรก็ให้ไปใช้ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนเลย มีของไว้มาก ๆ ก็เอาไว้แจกเป็นทานจริงไหมล่ะ

การเรียนภิกษุณั้น เรียกหลายอย่าง ภิกษุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ภิกษุในวิชาภิกษุ หลวงพ่อสอนให้หมดไม่ปิดบัง ทำให้อาตมาเรียนเพลิน ไม่รู้ว่าเอากำลังมาจากไหน รับไว้อย่างเต็มที่ ความคิดเรื่องสึกเริ่มเลือนหายไป คิดแต่ว่าเรียน ๆ ๆ ให้มากที่สุด พอได้ที่แล้ว วันหนึ่งหลวงพ่อเดิมท่านก็เรียกอาตมาไปเรียนวิชาคชศาสตร์ง่าย ๆ ก่อน ท่านสอนว่า

“ช่างนั้นมีหุทิพย์ แต่ไม่ทุกตัว ต้องมีวิธีดู ให้ดูที่เทวดารักษาตัวช่าง ก็ดูด้วยภิกษุที่เธอได้เรียนไปนั้นแหละ เป็นตัวกำหนดเอา”

อาตมาจึงมารู้ตอนนี้องว่า หลวงพ่อต้องการให้เรียนภิกษุก่อน เพราะภิกษุคือหลักในการทำให้จิตแข็งแกร่ง เป็นภูมิต้านทานเชื้อโรคที่ กำลังกัดกินใจอาตมาจนกร่อนไปด้วยความเร่าร้อน ภิกษุดับได้เหมือนเอาน้ำเย็น ๆ สาดลงบนกองไฟ ดับร้อนรณให้มอดดับ

หลวงพ่อเดิมท่านสอนต่อว่า **“การที่จะทำให้ช่างละลายศพหายตกมันได้นั้น ไม่ยากแล้ว ให้กำหนดเห็นเทวดารักษาช่างแล้วก็แผ่เมตตาให้เทวดา เทวดารับแล้วก็จะบังคับช่างให้เชื่องแล้วไม่ตกมันต่อไป พระที่ท่านมีภิกษุท่านจึงแผ่เมตตาให้เทวดา ไม่ใช่แผ่ให้ช่าง แผ่ให้ช่างละก็แบบเป็นกล้วยปิ้งหมด”**

จากนั้นท่านเล่าความหลังเมื่อท่านเป็นเด็กว่า ตอนนั้นหลวงพ่อดำตามโยมพ่อไปทำไร่ที่ท่าตะโก ที่นั้นมีช้างป่ามาก มันเข้ามากินของในไร่เสียหายหมด พวกชาวไร่พอเข้าขึ้นก็ดำพ่อล้อมแม่ช้างกันเป็นการใหญ่ เคียดแค้นที่ช้างมันเข้ามากินของในไร่ พอตกดึกไม่มากินเปล่า ๆ แล้ว มาช่วยรื้อกระท่อม และก็รื้อถูกกระท่อมด้วยกระท่อมไหนดำ่ว่า ก็รื้อกระท่อมนั้น เจ้าของวังหนี่กันอย่างสุดชีวิต ทำไม่ช้างรู้ เพราะเทวดาบอกเขานำมาเล่นงานเอา พวกช้างตกมันนั้นมันดุและร้ายที่สุด จะสยบได้ต้องเฟ่งเมตตากรมฐานให้มากที่สุด จะผลอไม่ได้เลย ต้องแนวแน่อย่างที่สุด ไม่งั้นแล้วจะต้องเอาชีวิตไปสังเวยมัน มันไม่เห็นแล้วว่าตอนนั้นเป็นใคร เพราะมันตกมัน ใจมืดบอดไปหมด เทวดาที่รักษาช้างเท่านั้นจะต้านช้างและเอาช้างนั้นไว้ได้ ถ้าเทวดาไม่เอาด้วยละก็ตาย

การเฟ่งกสิณและแผ่เมตตาไปสยบช้างตกมันนั้น มันต้องเฟ่งให้ได้ถึง ๘๐ เปอร์เซนต์ เป็นอย่างน้อย ต่ำกว่านั้นไม่ได้ ต้องรีบถอนหนี เพราะช้างเป็นสัตว์ร้ายมันเอาตายแน่ จะแผ่เมตตาจะปราบช้างต้องดูกาลเทศะด้วย ไม่ใช่แผ่จะไป อันนี้ขอบอกขอเตือนพระธุดงค์มือหัดใหม่ว่า อย่าไปรื้ออ่านทำพลาดเข้าแล้วจะกลายเป็นเหยื่อช้างตกมันไปง่าย ๆ ความรู้ที่เคยเลี้ยงดูมันมา เวลามันตกมัน มันยังขี้เสียยับเยิน นับประสาอะไรกับคนอื่น

เทวดารักษาช้างนั้นสำคัญที่สุด ช้างบางตัวก็มีเทวดารักษา บางตัวก็ไม่มี ต้องกำหนดจิตให้เห็นจึงจะสามารถแผ่เมตตาให้กับเทวดารักษาช้างนั้นได้ ถ้าไม่แผ่เมตตาให้เทวดาแล้วละก็เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เมื่อได้เข้าป่าไปผจญช้างตกมันหรือช้างป่าที่ดุร้ายหมายชีวิต ต้องเจริญกสิณให้จิตยังลึกระมาณแปดสิบเปอร์เซนต์ให้จงได้ แล้วเฟ่งดูเทวดาที่รักษาช้าง เมื่อเห็นแล้วก็ให้กำหนดจิตแผ่เมตตาออกไปให้เต็มที่ เพื่อให้เทวดารักษาช้างได้รับละจัดการ กำราบช้าง บทที่ใช้แผ่ออกไปก็จะว่า “เมตตญจ สัพพโลกสมิง มานสมุททเว อปริมาณิ”

ในจังหวะเดียวกันก็แผ่กระแสแห่งเมตตาธรรมออกไปให้กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต เหมือนคำบาลีที่แผ่ออกไปว่า เมตตญจ อปริมาณิ อันหมายความว่า เมตตานั้นไร้ขอบเขต จำกัด สรรพสัตว์ตลอดจนอินทร์พรหมมยักษ์ ย่อมได้รับกระแสแห่งความเมตตานี้โดยทั่วกัน กสิณคุมเอาไว้ให้มัน นั้นแหละคือการกำราบช้าง

การคุมจิตใจในการแผ่เมตตานั้น หลวงพ่อเดิมท่านให้ใช้คาถาภาวนาในช่วงลมหายใจว่า “เมตตาคุณฺณํ อรหํเมตฺตา” เจริญไว้ทุกลมหายใจอย่าให้ขาดให้ตกหล่นเพราะเป็นช่วงสำคัญมาก เมื่อเทพดาที่รักษาช้างได้รับเมตตานั้นแล้ว ก็จะบังคับช้างให้เบี่ยงเบนแล้วออกไปให้พ้นจากที่ ๆ ประจันหน้ากันอยู่ พูดย่าง ๆ ก็คือ เหมือนกับนักเลงโตสั่งลูกน้องว่า คนนี้เขาเป็นคนดี อย่าได้ไปทำร้ายเขา ไปที่อื่นเสีย อย่างนี้แหละ เมตตาของหลวงพ่อดี

ท่านว่า เป็นสุดยอดแห่งคุณธรรมเป็นเครื่องค้ำจุนโลก หากโลกขาดเมตตาแล้วทุกคนในโลกจะพินาศหมด เพราะเข่นฆ่ากันจนไม่มีใครเหลือ

อันนี้อาตมาขอแทรกไว้ตรงนี้ว่า เวลาไปมีเรื่องกับใคร อย่าใช้ความโกรธ เราต้องดูว่าเขามีผู้ใหญ่คอยคุมอยู่ มีผู้บังคับบัญชาต้องเข้าไปให้ถึงคนใหญ่ไปบอกให้รู้ มีเรื่องกับลูกเขา เขามีพ่อแม่ก็ต้องบอกพ่อแม่เขาให้รู้เอาไว้ จะได้ห้ามปรามไม่ให้เขามีเรื่องอีก ต้องเข้าไปให้ถูกตามช่องจึงจะใช้ได้ ไม่บอกเทวดาที่รักษาช่างเขาก็วางเฉย เอ็งจะทำอะไรก็ตามใจ ไม่วิ่งหนีให้ทันก็มีหวังแบนแต่อยู่ใต้อุ้งเท้าช่างแน่

นี่แหละหลวงพ่อดีมท่านให้วิชาขสาศาสตร์แก่อาตมา เพื่อสอนว่าถ้าจะปราบช่างให้เจริญกสิณแล้วจึงจะปราบช่างได้ เรียนกสิณแล้วใจก็ไม่คิดสู้ เรียกว่าได้สองต่อ คือ ต่อแรกทำให้อาตมาเป็นพระมาได้จนทุกวันนี้ ต่อที่สองก็คือวิชาขสาศาสตร์ ไม่ตายอาตมารับสืบทอดเอาไว้ได้ในที่สุด นี่แหละอาตมาจึงว่าหลวงพ่อดีมท่านไม่ใช่ธรรมดา แต่ท่านเป็นอัจฉริยะจริง ๆ อาตมาขอมารับ

อาตมาปรารถนาจะได้คาถาเมตตาทันทีที่เรียกว่า ภาวนาแล้วผู้หญิงจะติดเป็นตังเม หลวงพ่อก็เลี้ยงไปเลี้ยงมา ในที่สุดก็จดคาถาให้ว่า

นะกาโรกุกะกะสันโธ สิโรมัชฌ
โมกาโรโกมะนาคะมะโน นลาติเต
พุทกาโรกัสสะโปพุทโธจะเทเวเนตเต
ธากาโรศากยะมุณีโคตโม จะเทวกัณเณ
ยะกาโรศรีอริยะเมตตรัยโย ชิวหาติเต
ปัญจะพุทธานะมามีหัง

เมื่อหลวงพ่อดีมให้มา อาตมาก็ท่องไปเรื่อย ๆ และในที่สุดก็ไม่ได้ใช้ เพราะไม่ได้สึกพอมาเรียนพระกรรมฐานและสติปัญญาฐานสี่ในตอนหลังนี้ ก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่า คาถาที่หลวงพ่อให้ไม่ใช่คาถาเมตตาที่ไหนเลย แต่เป็นคำสอนของพระบรมศาสดาทั้งนั้นเช่น

ให้ระมัดระวังศรัทธา ให้รู้จักน้อมคารวะผู้มีคุณธรรม หน้าผาก ก็ให้ผาเผยด้วยใบหน้า อันยิ้มแย้ม ดวงตา ให้สำรวจระวังในการมองดู เพราะนั่นเป็นทางเกิดกิเลสต่าง ๆ ให้สำรวจระวัง หูให้ฟังไว้หู ให้หูหนักเข้าไว้อย่าหูเบา และลิ้น นั้นให้ระวังสำรวจในรสอาหารอย่าไปติดมันเข้า เพราะมันทำให้เกิดกิเลส ดังนั้นคาถาเมตตาของหลวงพ่อดีมจึงรวมเอาคำสอนของพระบรมศาสดาเรื่อง การสำรวจระวังอินทรีย์ ทั้งนั้น แต่เมื่อคนเกิดไปภาวนาด้วยความมั่นใจแล้ว ก็ทำให้ขลังได้เหมือนกัน

เมื่ออาตมาเรียนจบแล้ว หลวงพ่ออาพาธหนักทรุดลงทันที เหมือนกับว่าท่านทรงสังขารอยู่เพื่อสอนวิชาคชศาสตร์ให้อาตมาได้ใกล้ชิดอยู่จนกระทั่งมรณภาพ เพราะอยู่กับท่านมาตลอดหกเดือนจนคุ้นเคย ลูกหลานหลวงพ่อเขาก็ช่วยกันพยาบาลอย่างใกล้ชิด อาตมาก็อยู่หน้ากุฏิเพราะไม่มีที่และหลวงพ่อก็อาพาธหนัก

ปี พ.ศ. ๒๔๙๔ อาตมาอยู่กับหลวงพ่อเดิมจนวาระสุดท้ายมาถึง วันนั้นท้องฟ้าแจ่มใสเมฆไม่มี อากาศร้อนอบอ้าวมันแล้งจริง ๆ แต่แล้วจู่ ๆ ก็มีเมฆฝนตั้งเค้าทะมึนมาเหนือท้องฟ้าบ้านหนองโพ และฝนก็เทลงมาไม่ลืมหูลืมตา มันเป็นปรากฏการณ์ที่แปลกมาก อาตมามารู้ตอนหลังนี้ว่า หลวงพ่อเดิมท่านปรารภก่อนหน้าที่ฝนจะตกว่า น้ำในสระบ้านหนองโพมีกินกันพอหรือไม่ ลูกหลานก็บอกว่าถ้าฝนไม่ตกในสี่ห้าวันนี้ต้องอดกันแน่ เพราะน้ำแล้งลงไปมาก

หลวงพ่อกับท่านก็ให้ลูกหลานช่วยแต่งจิวรครองให้ท่านอย่างรัดกุม แล้วท่านก็หลับต้ามือสองข้างพนมไว้ที่หน้าอก ปากสวดพร้าภาวนาคาถา และเจริญกุศลของท่านไปเพียงไม่นาน เมฆฝนก็ก่อตัวขึ้นจนดำมืดไปหมด แล้วฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก จนน้ำไหลลงจนถึงค่อนสระจึงขาดเม็ด และเมื่อฝนขาดเม็ด หลวงพ่อเดิมท่านก็ขาดใจเหมือนฝน

อาตมารู้ว่าหลวงพ่อสิ้นเมื่อได้ยินเสียงลูกหลานหลวงพ่อที่อยู่ด้านในร้องไห้ และออกมาร้องบอกคนข้างนอกว่าหลวงพ่อมรณภาพแล้ว หลวงพ่อมรณภาพแล้วให้ตีกลองและระฆังเป็นสัญญาณ อาตมารู้สึกใจหายแม้จะเป็นศิษย์เพียงหกเดือนสุดท้าย แต่อาตมาได้รับสมบัติตกทอดจากหลวงพ่อเดิมอย่างมหาศาลคือกุศล และความเป็นพระมาจนทุกวันนี้ ถ้าไม่ได้หลวงพ่อเดิมป็นนี้อาตมาก็คงไม่ได้มาเล่าเรื่องทั้งที่ครองผ้าเหลืองอยู่หรือ

อาตมาอยู่ช่วยงานศพหลวงพ่อเดิมตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืน มีการตั้งศพหลวงพ่อเพื่อสวดพระอภิธรรม ท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธินายก (เดิมเป็นมหาห้อง) เจ้าคณะจังหวัดเป็นประธานจัดงานศพเพราะเลื่อมใสในองค์หลวงพ่อเดิมอย่างยิ่ง ตอนนั้นอาตมาได้เข้าใกล้ชิดท่านเพราะท่านเคยมาเยี่ยมหลวงพ่อเดิม และหลวงพ่อเดิมก็คงจะบอกกับท่านมหาห้องว่า พระจรรย์รูปนั้นเขาจะสึกไปเป็นฆราวาสแล้วท่านยับยั้งเอาไว้ พอว่างแขกท่านก็เรียกอาตมาเข้าไป อาตมาก็เข้าไปกราบท่าน ท่านก็ถามว่า

“เธอใช้ไหมชื่อจรรย์ มาจากวัดพรหมบุรี”

อาตมาก็ตอบรับท่านไป และท่านก็ให้อโวาทพร้อมทั้งเล่าให้ฟังว่า “ฉันจะบอกกับเธอตรงนี้โดยไม่ปิดบังว่า ฉันเป็นเจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์ ฉันนี่แหละคือศิษย์ของหลวงพ่อเดิมองค์หนึ่ง ที่ได้ตีมาทุกวันนี้ก็ด้วยบารมีหลวงพ่อเดิม และเธอเป็นศิษย์ที่หลวงพ่อเลือกสรรแล้ว”

อาตมาได้ฟังถึง เพราะนอกจากเจ้าคณะจังหวัดจะเป็นศิษย์หลวงพ่อดีมาแล้วยังกล่าว
ว่า หลวงพ่อดีเลือกอาตมาเป็นศิษย์ที่เลือกสรรแล้ว จึงเรียนถามท่านเจ้าคณะจังหวัดไปว่า
“กระผมไม่เข้าใจขอรับ ทำไมพระองค์ท่านจึงว่าหลวงพ่อดีเลือกสรรกระผมแล้ว”

ท่านก็ตอบว่า “เธอฟังฉันให้ดี ๆ นะ วิชาคชศาสตร์นี้ไม่ใช่ฆราวาสหรือสงฆ์ใน
หรือนอกบ้านหนองโพ หลวงพ่อดีท่านไม่เคยถ่ายทอดให้ แต่เธอคนเดียวที่แหละที่
หลวงพ่อดีมอบให้ จึงนับเป็นวาสนาบารมีของคุณโดยแท้ มีผู้มาขอเรียนกับหลวงพ่อดี
ตรง ๆ หลวงพ่อดีก็ได้แต่หัวเราะ อย่างเก่งก็บอกว่า รอไปก่อนนะยังไม่ถึงเวลา จนแล้ว
จนรอดหลวงพ่อดีก็ไม่พูดถึง เป็นอันว่าไม่ได้เรียน”

อาตมาเข้าใจทันทีว่า หลวงพ่อดีท่านเมตตาต่ออาตมามากเป็นพิเศษ ท่านจึง
ถ่ายทอดวิชาคชศาสตร์ให้จนครบถ้วนกระบวนความ เหมือนท่านจะมีญาณพิเศษหยั่งรู้
เหตุการณ์ล่วงหน้า ว่าเมื่อท่านมรณภาพแล้ว อาตมาจะได้เข้าไปในป่า เรียนวิชากับหลวงพ่อดี
อีกองค์หนึ่ง แล้วจะต้องออกเดินธุดงค์เดี่ยว หาความชำนาญ จนไปพบช้างป่าตัวเบ้อเริ่มส่ง
เสียงร้องแปร้น ๆ กางหูชูงาเข้ามาจะกระที่บอาตมาให้แบนติดเท้า อาตมาจึงเข้าที่ ทำ
กรรมฐาน และเจริญกสิณจนแน่นแล้วแผ่เมตตาให้เทวดาประจำตัวช้าง ช้างที่กำลังวิ่ง
แปร้นเข้ามามีอันเป็นหน้าหงาย แหงนสะบัดหูชูงา สะบัดวงไปมา เข้ามาทำร้ายอาตมาไม่ได้
เทวดารั้งเอาไว้จนอยู่ บอกว่าอย่าไปทำร้ายพระสงฆ์ ท่านไม่ใช่ผู้เบียดเบียน เจ้ามาเกิดเป็น
เดรัจฉานก็นับว่ามีกรรมแล้ว ถ้าไปแทงท่านตายก็เป็นกรรมหนักเข้าไปอีก ไม่ต้องมีโอกาสดู
เป็นคนกัน

มันเป็นเสี้ยวชีวิตแห่งความเป็นความตายทีเดียว เพราะช้างมันแล่นเข้ามาเกือบจะถึง
อยู่แล้ว มันจึงเบนออก หลังจากนั้นอาตมาได้มองเห็นภาพหลวงพ่อดีทุกอิริยาบถ นึกถึงคำ
ที่ท่านว่าผู้ใหญ่เขาให้อะไรอย่าหยิ่งยโสโอหัง ให้เอาไว้ก่อน วันหน้าจะเป็นประโยชน์ อาตมา
ยกมือขึ้นจบที่หน้าผากระลึกถึงพระคุณหลวงพ่อดี

ไม่แต่เท่านั้น อาตมายังได้นำวิชาคชศาสตร์นี้ไปใช้ประโยชน์ได้อีก ก็เรื่องแม่ชื้ออายุ
๖๐ เคยเกิดเป็นช่างมาก่อน ระลึกชาติได้ พอมาที่วัดอาตมาก็สอบสวนได้ความอย่างนี้

พรานทองดีมีช้างตัวเมียอยู่ตัวหนึ่ง เป็นลูกช้างเก็บจากป่ามาตั้งแต่เล็ก ๆ พรานเลี้ยง
ไว้ เจ้าช้างนี้ก็ประหลาดชอบตามพรานทองดีไปวัด ไปฟังเทศน์ฟังธรรม ไปหมอบฟังเทศน์
จนโตก็ยังทำอย่างนั้นเป็นประจำ พรานทองดีแกก็รักของแกมาก เลี้ยงดูไม่ให้อดอยาก แต่
พรานทองดีแกบุญน้อยแกตายเสีย ช้างก็ตกเป็นของลูกหลานเห็นว่าอยู่ไปก็ไร้ประโยชน์ ต้อง
หาหญ้าหาของให้กินก็เลยขายต่อไป

แม่ช่างน้ำตาไหลร้องไห้ไม่อยากจากบ้านพรานทองดีซึ่งเหมือนกับพ่อของมันไป แต่ความขี้ขลาดที่ซื่อไปก็เอาตะขอสลักไปจนได้ เดินไปร้องไห้ไปในที่สุดไปตรอมใจ ไม่ยอมกินอาหาร พอไปถึงเมืองศรีเทพ (เพชรบูรณ์) ก็ล้มลงขาดใจตายอยู่ตรงนั้นเอง เพราะมันเสียใจพอตายแล้วก็ได้กลับมาเกิดเป็นผู้หญิงอยู่ข้างบ้านพรานทองดีที่ภูพาน อายุได้ ๑๒ ปีก็รู้ว่าพ่อแม่ไปบวชชี แล้วระลึกชาติได้ อายุ ๖๐ มาที่วัด อาตมาสอบสวน ก็เอาความรู้ที่หลวงพ่อดีมท่านสอน มาสอบว่าช่างตัวผู้นิสัยอย่างไร ช่างตัวเมียมีนิสัยอย่างไร แล้ววันหนึ่ง ๆ ทำอะไรบ้าง

คนที่นั่งฟังอาตมาถามแม่ชีเป็นข้อ ๆ ก็ยังไม่รู้ว่าอาตมาเอาอะไรมาถาม จนในที่สุดอาตมาก็ยอมรับว่าจริง เพราะถ้าคนไม่เคยเป็นช่าง และไม่เคยรู้เรื่องวิชาคหศาสตร์ที่อาตมาได้รับการถ่ายทอดมาแล้ว จะไม่รู้เลยว่าอะไรเป็นอะไร แต่แม่ชีตอบได้จะฉาน และชาวสะอาดเป็นอันว่าระลึกชาติได้จริง นี่เห็นไหมว่า หลวงพ่อดีมเหมือนมีตาทิพย์มองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้

อาตมาขอแทรกคำกลอนไว้ตรงนี้ให้เป็นคาถาแก่นั่น คาถาทำให้มีกินมีใช้ คาถาว่าอย่างนี้ “ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมดูหรือจะเห็น ไม่ยอมทำหรือจะเป็น จะลำเค็ญ ย่ำแย่งจนแก่ตาย” ดังนั้นต้องเรียน ต้องรู้ ต้องทำให้เป็น อย่าดูถูกการเรียน เขาให้เรียนอะไรก็เรียนไว้ไม่เสียหาย ช่วยตัวเองได้ในเวลาจำเป็น

เมตตาที่หลวงพ่อดีมท่านสอนนี้ ท่านให้อาตมาไว้ผจญภัยจริง ๆ เพราะแม่แต่ไปต่างแดน ก็ได้ใช้เมตตานี้เหมือนกันที่ศรีลังกาโน่น มันร้ายกว่าช่าง เพราะมันเป็นคน คนที่มีใจอำมหิตโหดร้าย เมตตาที่หลวงพ่อดีมสอนนี้ทำให้อาตมาสำหรับกำราบได้แม้แต่คนใจทมิฬ

อีกเรื่องหนึ่งที่อาตมาได้ศึกษาเล่าเรียนมาจากหลวงพ่อดีม เรื่องมีอยู่ว่าวันหนึ่งหลวงพ่อดีมท่านได้เอ่ยเล่าถึงวัดสมัยโบราณ สร้างปุโรหิตาจารย์และถ่ายทอดตำราพิชัยสงคราม ปุโรหิตาจารย์นั้นสมัยนี้ก็เทียบเท่ากับเสนานิการ ในการวางแผนการรบ ถ้าเสนานิการดี ครอบพิชัยสงครามย่อมกำชัยชนะมาสู่ผืนปฐพีของตนได้อย่างไม่ยากนัก เพราะตำราพิชัยสงครามก็คือการหยั่งรู้กำลังศัตรู และการเดินทัพของศัตรูท่านได้ตั้งปัญหาถามอาตมาว่า

“นี่เธอ ตอนกลางคืนเธอเดินอยู่ในป่าทึบ เธอรู้ไหมว่าทิศไหนเป็นทิศไหนกันแน่” และหลวงพ่อดีมท่านก็สอนอาตมาว่า “เมื่อจะหาทิศทางนั้น ถ้ามองไม่เห็นทิศให้ดูดาวเหนือ ถ้าดูดาวเหนือไม่เป็นก็ต้องใช้อย่างอื่นแทน ถ้าเธอเดินผ่านหน้าวัดเธอจะรู้ได้ทันทีว่าทิศไหนเป็นทิศไหน ถ้าไม่มีโบสถ์แล้วดูดาวไม่เป็นก็ต้องดูต้นไม้ เธอต้องรู้จักต้นไม้ว่า ต้นไม้แบบนี้ขึ้นอยู่ในทิศเหนือ หรือมีกิ่งก้านเอนไปทางทิศเหนือ หรือต้นไม้แบบนี้ชอบขึ้นหรือเอนไปทางทิศใต้ เป็นต้น และถ้าหากไม่มีต้นไม้ ก็ให้ใช้วิชา

กสิณที่เธอเรียน ให้เธอนอนคว่ำลงไปทางแขนทั้งสองข้างออก เจริญสมาธิจนแน่นแค้น
อธิษฐานจิตจะเกิดพลังความร้อนแผ่กระจายจากทรวงอกไปยังแขนข้างใดข้างหนึ่ง
ข้างไหนร้อนนั้นแหละแขนซี่ไปทิศเหนือ”

และหลวงพ่อดีเมยังสอนวิชาเมฆฉายให้อาตมา ท่านสอนว่า “แม่ทัพสมัยก่อนไหน
เวลาจะออกทัพจับศึก นอกจากจะเตรียมอาวุธไว้ป้องกันตัว และคาถาอาคมแล้ว ยัง
ทำเมฆฉายด้วย การยกร่างของตัวเองขึ้นไปบนก้อนเมฆทำนimitจะติดต่อกันทั้งร่าง
ถ้ากลางร้ายตัวนimitบนก้อนเมฆจะคอยขาด แขนขาดต่อกันไม่ติด ก็รู้ล่่าว่าออกไปแล้ว
จะตาย ก็จะต้องสังเวยและฝากฝังลูกเต้าไว้กับพระเจ้าแผ่นดิน แล้วตัวเองก็ออกไป
ตายอย่างชายชาติทหาร นี่แหละพิชัยสงครามละเธอ”

อาตมายอมรับว่าหลวงพ่อดีเม ท่านเป็นผู้รอบรู้หมดทุกด้าน สมกับที่ถ่ายทอดวิชามา
จากยอดขุนศึกของพระเจ้ากรุงธนบุรี อันเป็นปฐมสมภารของวัดหนองโพโดยแท้ และวิชา
ต่าง ๆ เหล่านี้ตกทอดมายังหลวงพ่อดีเม และถ่ายทอดมายังอาตมาให้สืบทอดเอาไว้จนทุก
วันนี้

วิชาที่อาตมาได้รับการถ่ายทอดอีกอย่างหนึ่งก็คือ วิชาการกำหนดรู้สภาวะของผู้คน
ยกตัวอย่างเช่น อาตมาเดินผ่านบ้านหลังหนึ่ง ต้นไม้เขียวสดชื่น ไม้ดอกก็งดงาม แต่เมื่อ
กำหนดจิตเข้าไปสิ่งทีกระทบคือความรู้สึก ชู่ ชู่ วาบ วาบ สลับกันอย่างนี้ ท่านว่าไม่นานนัก
จะมีคนตายในบ้านนั้น คนไขหนักก็จักไม่รอดได้

บางบ้านผ่านไปต้นไม้ก็กรอบแดงไม่น่าดูเสียเลย แต่ได้กำหนดจิตเข้าไปดู ปรากฏว่า
มีสัมผัสว่า ชู่ชู่ ชู่ชู่ ติดต่อกัน ท่านว่าบ้านนั้นกำลังจะรวยและมีโชคลาภ

อีกอย่างหนึ่งก็คือเมื่อตื่นขึ้นจากที่นอนแล้ว ถ้าหมั่นสังเกตจะพบว่า ถ้าจิตเป็นอย่างนี้
จะได้เงิน ถ้าจิตเป็นอย่างนี้จะเสียเงิน ถ้าจิตเป็นอย่างนี้จะเกิดอะไรขึ้นต่อไป อารมณ์ที่อยู่ใน
จิตจะบอกเหตุดีร้าย อาตมาก็เรียนเอาไว้จดเอาไว้ และวันหนึ่งก็ได้ใช้

ตอนนั้นเขานิมนต์ไปฉันที่เชียงราย อาตมาก็เดินทางจากวัดตั้งแต่ตีหนึ่ง คนขับชื่อ
นายวิรัช อาตมาก็บอกกับเขาว่า “วิรัช ถ้าเกิดอารมณ์อย่างนี้เมื่อใดให้บอกฉันนะ จะได้
หนึ่งสมาธิเข้าควบคุมไว้ ถ้าไม่บอกแล้วจะเกิดอันตราย”

พอเลยตัวเมืองเชียงรายไปได้ไม่นานนัก นายวิรัชก็บอกว่า “เกิดอารมณ์อย่างที
หลวงพ่อบอกแล้วครับ” เอาอย่างไรดี อาตมาก็บอกว่า “หยุดพักเสีย ถ้าเดินทางต่อไป
มันเกิดอาเพศ แล้วจะเป็นอันตราย”

จอตารถพัดผ่อนพอได้เวลาก็ให้ออกเดินทางไปเพียงอีกสามกิโลเท่านั้น เห็นรถโดยสาร
ประสานงากับรถบรรทุกซุงแหลกยับ กระเด็นออกมาตายเกลื่อนกลางดงไปหมด นี่
หลวงพ่อดีมน่าทึ่งจริง ถ้าอาตมาไม่มีความรู้ แล่นไปก็คงโดนด้วย

อาตมานับถือหลวงพ่อดีมนมาก เพราะท่านให้ชีวิตอันเป็นอมตะในสมณเพศแก่อาตมา
ถ้าท่านไม่รับเอาไว้ อาตมาก็คงไม่ได้อยู่ในสภาพนี้แล้ว อาตมาสวดมนต์ไหว้พระแล้วต้อง
กราบหลวงพ่อดีมทุกคืน ระลึกถึงพระคุณท่านที่สร้างอาตมาให้เป็นพระสงฆ์ที่ดี อัจฉริยะของท่าน
อาตมาก็แบ่งเอามาไหว้มากราบระลึกพระคุณท่าน ท่านเป็นพระที่ลึกซึ้งและเยียมยอดจริง ๆ
จะหาพระอาจารย์อย่างท่านได้ยาก

เมื่ออาตมาออกมาจากวัดหนองโพแล้ว ก็พิจารณาตัวเองเลยว่า “ข้าแต่หลวงพ่อดีม
ท่านพระครูนิวาสธรรมขันธ์แห่งวัดหนองโพ ศิษย์ขอบวชจนตายไม่ยอมสึกกาลาเทศ
เพราะหลวงพ่อดีมคือดวงประทีป คือตัวอย่างที่ทำให้รู้ว่า พระคืออะไร พระที่ดีนั้นควรทำ
อย่างไร”

ในวันพระราชทานเพลิงศพนั้น ผู้คนล้อมรอบเมรุที่เผาท่านเบียดเสียดเยียดอัดกัน
ตำรวจก็เข้าไปกัน ไฟยังไม่ทันดับสนิท ต่างก็พากันเฮโลเข้ามาจะเก็บอัฐิเพราะความนับถือ
อาตมาเป็นพระก็ได้เปรียบเพราะอยู่ใกล้ชิด จึงคว้าเอาไว้ก่อน เอาห่อผ้าเหลืองใส่ย่ามติดมา
เพราะเป็นของมีค่าที่สุดในชีวิตของอาตมาในตอนนั้น

นี่แหละอาตมาจึงว่า “รู้ไว้ใช้ว่าใส่บาตแบกหาม” หลวงพ่อดีมน่าสอนอย่างนั้น
เดี๋ยวนี้อาตมาไม่ได้ใช้แล้วคาถาอาคม เพราะต้องมาเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนากรรมฐานแล้ว
ก็ต้องละทิ้งเสียทั้งหมด เพราะไม่รู้จะใช้ไปทำไม แต่ก็ยังจำติดอยู่ในไส้ในพุง ไม่ใช่ไม่ใช่แล้ว
ทิ้งลืมเลย คือไม่ทำอีกแล้วเท่านั้น เรื่องราวที่อาตมาได้อยู่กับหลวงพ่อดีมก็มีอย่างนี้